

skrænkning af Omraadet for Bestemmelsen i § 22, gør sig imidlertid ikke gældende, for saa vidt angaar simple Gældsbreve. I nærværende Paragrafs 1ste Stykke har man derfor opstillet Kravet om, at Skyldneren har faaet Underretning om Overdragelsen, som Betingelse for Gyldigheden af enhver Overdragelse til Eje eller Pant i Forhold til Overdragere's Kreditorer.

I Litteraturen stilles ofte det Krav, at Skyldneren skal have faaet „bindende“ Underretning, d. v. s. en saadan Underretning, som afskærer Skyldneren fra at betale til Overdrageren. Nogen afgørende Grund til at stille et saadant Krav er der imidlertid ikke efter Kommissionens Opfattelse. Der vil derhos i Praksis let opstaa Tvist, om en Meddelelse er bindende. Man har derfor ikke ment at burde gøre det til en Betingelse for Overdragelsens Gyldighed mod Kreditorerne, at Skyldneren fik bindende Underretning.

Efter den i 2det Stykke foreslaaede Bestemmelse bliver Underretningen til Skyldneren ogsaa afgørende, naar samme Person har overdraget et Gælds brev til flere forskellige. Den senere Erhverver fortrænger den tidligere, hvis han er i god Tro og først har givet Skyldneren Underretning. Naar § 22 ikke giver nogen Regel om Sammenstød mellem flere Overdragelser, skyldes det, at den ved Omsætningsgældsbreve er overflødig som Følge af Reglerne i § 14.

Der findes imidlertid Tilfælde, hvor den foreslaaede nye Regel ikke er hensigtsmæssig. Naar en Forretning sælges med udestaaende Fordringer, er det praktisk ugørligt straks at give alle Skyldnerne Underretning om Salget, og det er paa den anden Side næppe vanskeligt at afgøre, om Salget er en normal Forretningsafstaaelse, eller det blot er arrangeret for at sikre en Fordring. Her har man derfor med Hensyn til simple Gældsbreve ment at burde blive staaende ved nugældende Ret, hvorefter Underretning til Skyldneren foruden ved Pantsætning kun anses nødvendig ved Transport til Sikkerhed. Den i Overensstemmelse hermed i Paragraffens 3die Stykke foreslaaede

Undtagelse fra Bestemmelserne i 1ste og 2det Stykke omfatter dog ikke Overdragelse af enhver Forretningsvirksomhed; den gælder vel for alle Handelsvirksomheder, men for Erhvervsvirksomheder af anden Art kun, for saa vidt Virksomheden er undergivet Bogføringspligt.

Fra Reglerne i 1ste og 2det Stykke har man derhos i Paragraffens 4de Stykke undtaget Gældsbreve, hvis særlige Beskaffenhed medfører, at Skyldneren ikke frigøres ved at betale til andre end Ihændehaveren, jfr. herved § 29 og Bemærkningerne til denne Paragraf. Ved Pantsætning af saadanne Dokumenter maa det — ligesom ved Omsætningsgældsbreve, jfr. § 22 — være Dokumentets Overgivelse til Pantshaveren, det kommer an paa. Og den Regel, der opstilles om Pantsætning, bør her — ligesom det i 1ste og 2det Stykke er fastsat med Hensyn til Underretning til Skyldneren — gælde ogsaa ved Transport og ved Sammenstød mellem flere Overdragelser.

Kapitel 4.

Sparekasse- og Bankbøger.

Sparekasse- og Bankbøger maa efter nugældende dansk Ret betragtes som Gældsbreve; det er i hvert Fald den almindelige Opfattelse. De er herefter negotiable, medmindre der i Vedtægterne er taget Forbehold, der udelukker Negotiabiliteten. Dette er saaledes Tilfældet, hvor der kan trækkes paa Kontoen uden samtidig Afskrivning i Bogen, f. Eks. ved Check eller Anvisning, jfr. Bestemmelserne herom i Sparekasselovens § 9 og Banklovens § 10. Kontrabogen maa anses som et Navnegælds brev, uanset at Kontohaverens Navn ikke er anført paa Bogen, men denne kun er forsynet med et Nummer, der henviser til Udstederens Bøger, hvori Navnet er opført.

Hvad enten man fremtidig vil kalde de omhandlede Kontrabøger Gældsbreve eller foretrækker at betegne dem som Dokumenter af særlig Art, har de privatretlige Regler om dem formentlig deres naturlige Plads i Gældsbrevsloven, bl. a. fordi